

I

Початок цієї темної історії я люблю називати витоками, бо вона й справді витікає із тієї надмірної дози джину, яку я дозволив собі в нашому полковому барі «Поглинач змій». Взагалі-то я п'ю нечасто, як і личить дикому гусакові, але іноді таки надолужую втрачене, особливо у стані глибокого смутку за справжнім борцем та нормальною жінкою. Саме так сталося і під ту веселу okazію, коли я «випустив джина із пляшки» і він підхопив мене у вихор зовсім непередбачуваних подій.

На початку травня, коли наш Легіон святкує свою найбільшу перемогу «Камерун», тут оголошують день відчинених дверей і недоступна територія пів війни перетворюється на прохідний двір. Сюди сунуть всілякі гості, журналоги, клошари, роззяви і навіть дівулі з непристойно припухлими губами та надією влипнути в якусь романтичну пригоду. Іноді це їм вдається, як, наприклад, моїй веснянкуватій ластівці Ніколь, котру я, скориставшись «відчиненими дверима», зтягнув тоді до бару, аби подратувати гусей із нашого секціону¹. Крім усього,

¹ Підрозділ Французького іноземного легіону чисельністю 50 чоловік.

я хотів віддячити Ніколь за бурхливу нічку, проведену в її однокімнатній квартирці, схожій на келію грішної черниці. А може, то й справді була келія, адже старовинний будинок, у якому змостила гніздо моя ластівка, колись належав монастиреві. Я в це повірив одразу, бо ліжко Ніколь займало всю кімнату і в квартирі ще залишалося місце тільки для тісної душевої, де, звичайно ж, можна було й помолитися. Саме там я розглядав зворушливе ластовиння Ніколь, яке на розпашілому тілі проступало в найнесподіваніших місцинах.

Але тоді, в барі, його видно було не скрізь, хоча стрейчева сукня Ніколь приховувала лише її найвразливішу плоть. Та цього виявилось достатньо, аби необачний бугай Марек порушив святе правило легіонера: «Ніколи не кажи зайвого». Видно, він уже хильнув не менше за мене, бо відразу, як тільки ми сіли за сусідній столик, так одвісив нижню губу, що на неї можна було почепити ковінку.

Ніколь усміхалася до всіх і до всього. Ніколь цвіла і пахла — пахла дражливими парфумами й минулою ніччю. Її тишило це всуціль чоловіче товариство, це хмільне тирло, де зібралися до водопою самі жеребці, і вона всією собою вбирала їхні відверті погляди і від того ставала іще гарнішою, змінювалася на очах, як змінюється сумне дерево Молуккських островів під свіжим подихом ночі. Ніколь і сама без особливої сором'язливості позирала довкруг, і я навіть помітив, як її погляд зупинився на автоматі, який випльовував нам безкоштовні презервативи.

— А це правда, що вам заборонено одружуватися? — зі щирою цікавістю запитала вона.

— Авжеж, вісім років.

— Вісім ро-о-о-о-оків?

— Дрібниця, — сказав я. — Почекаєш?

— Звичайно. — Ніколь охоче приставала на будь-яку гру. — Подумаєш, якихось вісім років. Мені не буде ще й тридцяти. А тобі?

— А мені буде... Ідеальний час для одруження.

— Ти чудо, — вона провела пальцями по моїй щоці. Ох, ця сластолюбна рука — м'яско-лінива, трошки волога від збудження, але завжди певна себе.

Я знов приклався до склянки із джином, уже не відчуваючи гострого смаку ялівцю.

— А це правда, що ви їсте змії? — спитала вона.

— Брехня, — сказав я. — Ми їмо жіночі серця. Чи принаймні бичачі яйця.

— О! — засміялась вона. — А чим запиваєте?

— Дощем.

— Дощем? — Ніколь так сміялася, як сміються дуже щасливі або дурненькі жінки, що, власне, одне й те саме. Але вона й далі розквітала і пахла, як нічне дерево Молуккських островів, і всі заглядалися на нас; навіть тверезий бармен Сиріл уже вкотре показував мені великого пальця.

Отоді-то все й зіпсував Марек, бо від заздрощів бовкнув таке, що відразу видавало його постійну прописку.

— Де ти підчепив цю рябу кобилу? — спитав він російською і зморщив свою монголоїдну плескату мармизу.

Може, ще все обійшлося б, але, правду кажучи, я недолюблював цього пихатого москаля, до якого навіть не приставало лагідне ім'я Марек. Я вже

знав, що він служив у Росії і під час якоїсь сутички порішив там свого взводного. Дійшло до того, казав Марек, що той надзюрив у кухню і примушував його випити. Якщо так було насправді, то я нічого не маю проти, але все те мені видалося легендою, коли в Конго цей гевал застрелив старого негра тільки за те, що той десь поцупив камуфльований комбез і перевдягнувся в нього.

А в барі мене найдужче взяло за живе те, що Ніколь не розуміла російської, проте відчула, що мова про неї, і любенько всміхнулася Мареківі.

— У мене таке враження, що ти й сьогодні лигнув сечі, — стромив я шпильку в його болоче місце. Я промовив це майже з московським акцентом, але до нього не дійшло.

— Що ти сказа-а-ав? Ану повтори!

— Не пий сечі, бо вона б'є тобі в голову.

— Ти, салюїд! — він підскочив до нашого столу і вхопив мою ж таки, ще не допиту пляшку із джином.

Мені зовсім не хотілося вирушати услід за доблесним російським взводним, що поліг смертю хоробрих від руки Марека, та бідолашним негром, а тому, зводячись на рівні, я зацідив бугаєві поміж роги з такого розрахунку, аби цього вистачило на кількахвилинну амнезію. Але я таки був на добрячому підпитку, бо трішечки не вгадав — під щиколотками пружко хруснуло перенісся, і Марек завалився навznak на підлогу. Він таки знепритомнів і навіть не подбав про мій недопитий джин — пузата пляшка випорснула з його руки й вибухнула, як протипіхотна граната, розбризкуючи навсібіч

осколки. Мені навіть здалося, що Марек також, як пійло, розпливається по підлозі і його доведеться збирати в коряк.

Ніхто нічого не зрозумів. Як і бідна Ніколь. Бо замість того, щоб ще одну нічку відмолувати гріхи в її келії, я отримав двадцять діб прізону¹.

Однак порівняно з нашою конотопською «губою», де колись прищакуватий лейтенантик-суворовець примушував мене переганяти воду з калюжі в калюжу, прізон — це просто розкішний курорт на березі Середземного моря. Дали тобі в руки газонокосарку — і вперед, стрижи, хлопче, травичку, якщо сверблять кулаки, а коняча доза спиртного вибила з голови настанову нашого психоаналітика Андре Сіяка: «Нам не потрібні горили, які здатні віддубасити кого завгодно в барі, — казав він. — Ми надаємо перевагу хлопцям, які можуть відвідати бар, та, зрозумівши, що це не найкраще місце, вчасно звідти піти».

Усе це, звичайно, так, і я лиш дивуюся, чому цих «не найкращих місць» ніколи не бракує у нас під самісіньким носом. Невже тільки для того, щоб кровні грошики поглиначів змій не осідали десь осторонь? Аби їх не жертвували, наприклад, на монастирі та інші благодійницькі справи?

Косарочка дзумрить у моїх руках, як бджола, і під її дзижчання так гарно думається. Особливо про борщ і нормальну жінку. Цікаво, чи Ніколь знає, що на світі є борщ, сало, вареники і є путня горілка, а не всі оці їхні підсолоджені сцяки, що

¹ Своєрідна гаунтвахта у Легіоні.

так по-дурному б'ють у голову? Що, окрім стриженних газонів, є високі некошені трави, в яких із нормальною жінкою може втопитися навіть такий неперевершений плавець, як я, найкрутіший плавець спецсекціону «Жаби», якому на воді й під водою підвладне все.

А втім, я люблю, як пахне скошена трава. Так ще пахне від молодого жеребця, який жує конюшину, зазеленюючи свої шовкові заїди, і, щоб швидше збирав час, ти можеш уявити себе конем, тим більше, якщо ти ще недавно спав із рябою кобилою, ти вже, вважай, став жеребцем, який випасає ось ці соковиті галявини — що більше трави, то краще. Перевтілюватися дуже легко, тут не потрібно жодних зусиль, особливо якщо ти вже давно не людина, а звичайнісінький елементал — істота, яка живиться стихіями.

Проте той-таки наш психоаналітик Андре Сіак каже, що елементали (це його улюблена тема) стоять не нижче за людину й відрізняються від неї лише тим, що в них не одна душа, а кілька. Різниця полягає в тому, каже Андре Сіак, що ми не походимо від Адама. Так, ми зодягаємося, закохуємося, іноді навіть одружуємося, але діти належать не нам. Ми розчиняємося в людському натовпі і знаємо все, що відбувається навколо. Щоправда, дехто з нас залишається на рівні рослинного існування, однак той, хто навчиться підкоряти собі всі стихії, хто зуміє жититися ними, як жаба живиться комахами, той зможе все.

Невдовзі мені дадуть шанс переконатися в цьому, та поки що я, звичайнісінький жеребець, випасаю